

OVER EN WEER

HAAIEN

NAAR AANLEIDING VAN EEN ARTIKEL
 Nover haaien, van onzen medewerker K. t. B., dat in No. 19 van Jaargang 32 werd opgenomen, ontvingen we van verschillende zijden de opmerking, dat onze geachte medewerker zich wel wat heel vriendelijk over deze „hyena's der zee" heeft uitgelaten.

De eerste brief kwam uit Zuid-Afrika, met bijvoeging van een dagblad, waarin enkele gevallen werden medegedeeld van haaien, die menschen aanvielen en schrikkelijke verwondingen toebrechten. Het meest ontroerende geval was wel dit, waarbij een jongen, die zag, dat zijn vader bij een reddingspoging werd aangevallen door een haai, zich ook te water begaf en het monster aanviel, waardoor de vader gelegenheid had met zijn drenkeling te ontsnappen. Toen de jonge held het schip had bereikt, waarvan hij was afgesprongen en aan boord geheschen werd, deed de haai een sprong en beet den jongen het geheele onderlijf af.

Daarna kregen we een schrijven uit Den Helder, waarbij een courant was gevoegd van 19 Juli 1928 met de volgende mededeeling:

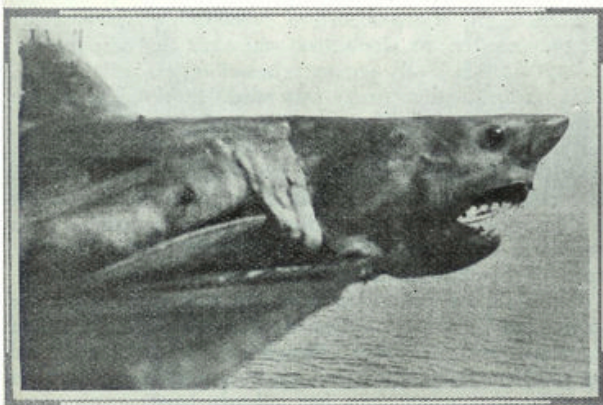
„De reddingsboot van Robin Hood's Bay was Maandag onder commando van den bootsman met den Engelschen schrijver Leo Walmsley uitgegaan om op wijting te visschen. De zee was spiegelglad en de wijting beet goed, toen opeens drie haaien de boot aanvielen. Zij sprongen op tegen het dolboord en zwommen telkens onder de boot door, terwijl zij pogingen deden om haar te laten omslaan.

„Bootschaken, riemen en alles wat voor de hand lag dienden als wapenen tot verweer, en pas na een kwartier waren de haaien verdwenen. Een der visschers werd bijna door den grooten haai de hand afgebeten, toen het dier tot het dolboord opsprong en naar zijn hand hapte. Een kleinere boot zou stellig gekapseisd zijn, meent men.

„De aanwezigheid van de haaien in de Noordzee wordt verklaard uit het mooie warme weer en den overvloed van jonge haring, die er op het oogeblik rondzwemt en die ook een groot aantal dolfijnen trekt."

En ten slotte werd ons ook nog een Blad toegezonden, waarin onderstaand bericht voorkwam:

„Een onderwijzer uit Calcutta, zekere mr. Smith, heeft bij het baden aan de kust levensgevaarlijke verwondingen belopen, doordien hij door een haai werd aangevallen,

De kop van een ruim 6 Meter lange haai.

waartegen hij eenige vrouwelijke badgasten wilde beschermen. De dames, onder wie zich een zuster van Smith bevond, waren per auto naar de badplaats Hooghly gekomen. Terwijl zij te water waren, hoorde miss Smith haar broer opeens schreeuwen: „Een haai!"

„Hij trachtte het monster van zich af te slaan, doch de haai beet hem den arm boven den elleboog af. Daarop keerde het beest zich tegen de vrouwen. Ofschoon vreeselijk gewond reeds, waagde Smith zich opnieuw aan den aanval ter bescherming der vrouwen, en daarbij bekwam hij zulke kwetsuren, dat hij en zijn zuster badend in hun bloed ondiep water bereikten, en hij in uiterst bedenkelijken toestand naar het ziekenhuis moest worden vervoerd."

„'t Schijnt, dat in streken, waar vaak menschen en haaien tezamen in of op zee zijn, de dieren niet voor gevaarlijk gelden," zoo schreef onze medewerker en dat schijnen verscheidene lezers te betwijfelen, waartoe bovenstaande berichten ook wel aanleiding geven.

Wij geven hierbij twee afbeeldingen van de koppen van haaien, welke nu niet bepaald kunnen meewerken om ons vertrouwen te versterken in de goedardigheid dezer dieren.

Onlangs werd bericht, dat in Aberdeen een haai aan land werd gebracht, die 9.62 Meter lang was en ruim 600 Kilo woog. Wel een beest dus, dat ontzag afdwingt. Vooralsnog lijkt het ons het beste, deze zee-monsters maar wat uit de buurt te blijven. J. H. v. R.

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

Wasschen

Matth. 6 : 17: Maar gij, als gij vast, zalft uw hoofd en wast uw aangezicht.

In Palestina is het nog de gewoonte om in tijden van rouw het gelaat niet te wasschen. Veertig dagen lang houdt men dat vol. Dat wil reeds wat zeggen bij de temperatuur, die daar heerscht. Maar bovendien wast men ook de kleederen niet, die door overstrooien met stof of asch morsig geworden zijn.

Zelfs gaat men soms nog verder: men neemt wel het roet van den ketel en smeert daar het gelaat mee in ten teeken van rouw. Zoo gaat men dan ter begrafenis.

In de Bergrede bindt de Heere Jezus Zijn discipelen op het hart, geen droevig gezicht te toonen wanneer ze vastten, noch hun aangezicht te mismaken, gelijk de geveinsden.

Dat het werkelijk gewoonte was om, wanneer men bedroefd was, ook het wasschen achterwege te laten, blijkt uit een der papyri, die men in Egypte gevonden heeft.

Daar komt een brief onder voor van een man aan zijn vrouw, die uit logeeren is en langer blijft. Hij schrijft:

„Ik wensch, dat je weet, dat, sedert je bij mij vandaan gegaan bent, ik niet opgehouden heb, met 's nachts te treuren en overdag te weeklagen. Sedert jij en ik samen naar de baden geweest zijn, op den 12den Juli, heb ik mij gebaad noch gezalfd tot den 12den Augustus...."